

Blaskó Béla professor emeritus köszöntése

A Rendőrtiszti Főiskola létrehozása jelentős és minőségi változást hozott az 1970-es évek elején a belügyi tisztii utánpótlás biztosítása terén. A főiskolai szintű rendőrtisztképzés beilleszkedett a magyar felsőoktatás rendszerébe, néhány évvel követve az 1960-as évek közepén létrehozott katonai felsőoktatási intézményeket. A határőr tisztképzést leszámítva kizárólagos szerepet kapott a belügyi tisztii állomány utánpótlásában, még azok vonatkozásában is, akik egyéb felsőfokú végzettségük alapján kerültek hivatásos állományba, előírva számukra egy másoddiplomás utóképzést, amellyel a rendőri képzettséget is megszerezhették. A tisztii képesítési követelményrendszer középpontjába a Rendőrtiszti Főiskolán szerzett végzettség került, amellyel további képzettség megszerzése nélkül az akkori nomenklatúra szerint alezredesi rendfokozatot lehetett elérni, és akár kapitányságvezetői beosztást is be lehetett tölteni. Megteremtődött egy új karrierút lehetősége is a fiatalabb korosztályú tehetséges és ambiciózus tisztihelyettesek előtt is. A Rendőrtiszti Főiskola rövid időn belül a belügyi képzési és továbbképzési rendszer zászlóshajója lett. Bátran kijelenthetjük, hogy dicsőség volt oda hallgatónak bekerülni és – végzettként – a szolgálatba már tisztiként visszatérni. Az ott megszerzett tudás, szemlélet és készségek sokuk számára a további tanuláshoz, a szakmai és szolgálati előmenetelhez is kellő alapokat és motivációt nyújtott. Az elmúlt közel 50 évben 10 ezret meghaladó számban szereztek itt a hallgatók felsőfokú képzésben diplomát, és lettek a rendőrség, a határőrség, a büntetés-végrehajtás és néhány éve már a katasztrófavédelem tisztii állományának tagjai, vezetői.

A főiskola létrehozásakor az volt a cél, hogy a magyar felsőoktatás szintjére emelkedjen a rendészeti tisztképzés, a Rendőrtiszti Főiskola diplomája egyenrangú elismerést kapjon bármely más főiskoláéval, amely egyfelől minőségi oktatói állományt, másfelől kvalifikáltabb, képzésre alkalmas hallgatói állományt igényelt. Emlékeztetnem kell az olvasót arra, hogy a főiskola hallgatóit az 1990-es évek elejéig kizárólag a belügyi szervek és a büntetés-végrehajtás, később csatlakozva a Vám- és Pénzügyőrség hivatásos állományából, belső pályázattal választották ki, és ennek döntő többsége a szervek tisztihelyettes állományából, kisebb részt a felsőfokú végzettséggel nem rendelkező, jellemzően a BM Tartalékos Tisztii Iskolát végzettek közül érkezett. Az 1970-es és 1980-as évek fordulóján

a tiszthelyettesi állomány kevesebb mint a fele rendelkezett érettségivel, és azok között is kisebb számban voltak olyanok, akik képességeik és tanulmányi eredményeik alapján alkalmasak lehettek a főiskola elvégzésére. A rendszerváltást követően végrehajtott, a felvételi rendszert és a képzési struktúrát is érintő változások a rendészeti felsőoktatásban a hallgatói minőség további javulását hozták magukkal. Ma már elmondhatjuk, hogy az elmúlt évtizedek fejlődésének eredményeként a rendészeti tisztképzés vonzereje, a képzés tartalma és színvonala alapján a magyar felsőoktatás mezőnyében előkelő helyet foglal el. Az alapképzésben szakonként, szakirányonként ugyan eltérő mértékben, de a felvételekre jelentkezők pontátlagát és a túljelentkezések arányát tekintve az élmezőnyhöz tartozik. Nemzetközi szinten sincs szégyellnivalónk az európai társintézményekkel történő egybevetések során.

A rendészeti felsőoktatásunk, a rendészeti tisztképzésünk hallgatói minősége a nem kedvező demográfiai folyamatok és munkaerőpiaci környezet ellenére ma még biztosított. A tisztai utánpótlás tervezése és a hivatásos állomány számára elérhető karrierutak megteremtése – különösen a rendőrség tekintetében – ismét időszertűvé teszi a tehetséges és a tudás iránt elkötelezett tiszthelyettesek számára a tisztai életpálya elérhetőségéhez a nappali munkarendű alapképzésben való részvételt. Emellett az egyetemi képzés szintjére emelt rendészeti felsőoktatásunk leginkább fejlesztésre hivatott eleme a rendészeti mesterképzés, amelyre nemcsak lehetőségként kell tekintenünk, hanem a rendészeti tisztai és vezetői karrier szerves részévé is kell tennünk. A változás igénye továbbra is mozgatni fogja a rendvédelmi humánigazgatási rendszert, így vele együtt a rendészeti felsőoktatást is.

A magas színvonalú rendészeti felsőoktatás másik kulcskérdése az oktatói kar minősége. Visszatekintve a közel öt évtizedes múltra, megállapítható, hogy az oktatói minőségre való törekvés folyamatosan nyomon követhető volt, bár ez nyilvánvalóan mást jelentett az indulás éveiben a Rendőrtisztai Főiskolán és mást jelent manapság a Nemzeti Közszerződési Egyetem Rendészettudományi Karán. A főiskola első parancsnoka, Györök Ferenc jó érzékkel és kellő bátorsággal támogatott fiatal tehetségeket az oktatói és tudományos pályán való elindulásban, akikből később néhányan utódai is lettek, vagy éppen a főiskola vezetésében töltötték be meghatározó szerepet. Dános Valér, Sárkány István vagy az éppen e kötettel megismerhetők Blaskó Béla tábornok urak egyaránt Györök Ferenc „szárnyai” alatt indították el oktatói, tudományos és majdan vezetői karrierjüket.

A rendészeti felsőoktatás szükségszerű velejárója, hogy az oktatók jelentős része valamely rendvédelmi szervtől érkezik, és tölt el hosszabb-rövidebb időt a rendészeti felsőoktatásban. Néhányan a nyugdíjazásukig, vagy azon túl is. Az előzetesen megszerzett szolgálati tapasztalat nem vitásan számos előnyt jelent a képzés során a tudás átadásában, annak hitelességében. Nem helyettesítheti azonban a pedagógia és a tudományosság követelményét, amely ugyancsak

a minőségi felsőoktatás jellemzője. A szakmai tapasztalat, a pedagógiai készség és a széles alapokon nyugvó, magas szintű tudomány együttes képviselése nagy és nehezen megszerezhető érték. Erős személyiséget, szorgalmat és kitartást kíván. Számomra nagy tiszteletet vált ki azoknak az oktatóknak az életútja, akik előbb bizonyították képességeiket és tehetségüket a rendvédelmi szerveknél betöltött szolgálati beosztásukban, majd az oktatás és a tudomány felé fordulva vesznek részt a jövő nemzedék felkészítésében és a rendészettudomány fejlesztésében, eljutva akár a legmagasabb tudományos fokozatokig is. Esetükben elválaszthatatlan a szakmai és az oktatói, tudományos karrier. Tudósként, oktatóként megmaradnak a választott hivatás képviselőjének és hivatásosként is képesek a tudomány emberének értékrendjét képviselni.

Természetesen a rendészeti felsőoktatás sem nélkülözheti a más pályáról érkező tudós oktatók közreműködését. Ez – eltérő hangsúlyokkal, de – mindig jellemezte a főiskola, majd a Rendészettudományi Kar képzési portfólióját, személyi összetételét. Számos korábbi és jelenlegi példát lehetne hozni erre. Talán csak egyet említenék: Kratochvíl Ferencet, a tudóst és iskolateremtőt, aki rövid ideig a Rendőrtiszti Főiskolát is vezette. A rendészeti felsőoktatás támogatásáért és felügyeletéért felelős minisztériumi vezetőként számára megadatott, hogy szinte a kezdetektől figyelemmel kísérje a felsőfokú tisztképzés fejlődését, egyben oktatóként, illetve oktatóként maga is részt vett a rendvédelmi állomány képzésében.

Számomra ilyen ikonikus és tiszteletre méltó személyiség Blaskó Béla is, aki hivatásos életpályáját rendőr őrmesterként kezdte még 1973-ban a BRFK GÖP állományában, és rendőr vezérőrnagyként fejezte be a Rendőrtiszti Főiskola állományában 2012-ben. Oktatói és tudományos pályája a Rendőrtiszti Főiskola elvégzését követően 1981-ben kezdődött a Rendőrtiszti Főiskola Büntetőjogi és Kriminálisztikai Tanszék tanársegédjeként, és amely oktatói és tudományos pálya a főiskola főigazgatói tisztségének sok évet átfogó betöltésében és az egyetemi tanári kinevezésében csúcsonodott ki. Neve és személyisége, munkássága elválaszthatatlan a rendőrtisztképzéstől, a Rendőrtiszti Főiskolától és a jogutód Rendészettudományi Kartól. Ezt egyelőre csak kevesen mondhatják el magukról, de bízunk kell abban, hogy lesznek követői. Azt gondolom, az ő életútja sokak számára adhat követendő példát a rendvédelmi szervek hivatásos állományából, és nem feltétlenül csak a tudományos és oktatói karrierre gondolva. Ahogy régen szokták mondani, a marsallbot minden tiszthelyettes és pályakezdő tiszt tarisznyájában ott van. Út az őrmestertől a tábornokig, a tanársegédttől az egyetemi tanárig. A lehetőségekkel élni kell, amelyhez az utat elsősorban a tudás, a tehetség és a szorgalom teremtheti meg.

Blaskó Béla ny. r. vezérőrnagy közel négy évtizede folyamatosan szolgálja a rendészeti felsőoktatást oktatói és vezetői minőségben, emellett a hazai

büntetőjog-tudomány és a tudományos élet elismert szereplőjévé is vált. Az általa elvégzett munkára, tudományos teljesítményre jogos büszkeséggel tekinthet vissza, ahogy mi is, a belügyi vezetés, büszkéek vagyunk rá. Feltételezem, hogy a most megkapott professor emeritus cím is ennek elismeréséről és arról is szól, hogy ezt a hivatást tovább kell vinnie, szolgálnia a rendészeti felsőoktatást.

Kedves Béla! A születésnapod köszöntésed fő mondanivalója, üzenete a rendvédelmi képzésünk múltjának és jelenének bemutatása. Ebben a fejlődési, fejlesztési folyamatban elvülhetetlen érdemeid vannak! Az őrmestertől a tábornokig személyes példaadásodra, tetteidre büszke az egyetem, a Belügyminisztérium, a rendészettudomány és a közszolgálat egésze.

Kedves Béla, 70. születésnapod alkalmából szeretettel köszöntelek, kívánom, hogy a szakmai lendületed jó egészségben vigyen tovább a több mint 40 éve kitaposott úton...

Barátsággal:

*Zsinka András ny. r. vezérőrnagy
személyügyi helyettes államtitkár Belügyminisztérium*